

Volám sa Kavo. Vyrastal som v nekresťanskej rodine. Nikto ma k Bohu nevedol, iba moja stará mama ma raz vzala do kostola, že pod' môj chlapček, pod' sa pozrieť, ako to v kostole vyzerá. Tam sa mi veľmi páčil zvon.

Moji rodičia neboli zosobášení. Od seba odišli, keď som bol ešte malý. Ostal som bývať s maminou. Ona ma živila a starala sa o mňa, pokiaľ som chodil na základnú školu. Na základnej škole bolo so mnou ešte všetko v poriadku, tam som sa ešte držal. Potom však prišla stredná škola a ja som odišiel bývať na internát. Bolo to pre mňa oslobodenie. Už ma nikto nemohol kontrolovať, už ma nikto nemohol sekírovať, ale tam sa môj život zmenil a tam to všetko začalo.

Tam začali prvé diskotéky a prvé pochybné známosti. Tam začal alkohol a asi v 3. ročníku začali aj drogy. Fajčil som marihuanu a skúšal som aj niečo iné, tvrdšie, ale chcel som to len odskúšať, aké to je. Každý jeden víkend som bol namočený v alkohole. Každý jeden! Takýto život mi celkom aj vyhovoval, ale jedného dňa som si uvedomil, že to už preháňam, že idem niekde a idem tam len za tým účelom, aby som sa do nemoty opil.

Po strednej škole som sa vrátil späť k mame a začal som pracovať u môjho otca, ktorý mal stolársku dielňu. Môj život fungoval asi tak, že cez týždeň som bol v práci, pracoval som a cez víkendy som bol opitý. U otca v práci sme mali vlastnú kanceláriu a to bola osobne pre mňa obrovská príležitosť k alkoholu. K drogám a alkoholu sa sem tam pridali aj ženy. Vodil som si ich z diskoték. Taký život som žil a vôbec som si neuvedomoval, ako to žijem.

S mojou maminou som mal veľmi zlý vzťah. Ona vtedy veľa pila. Pije aj teraz, ale už menej. Chodieval som cvičiť do fitness centra a keď som prišiel domov a ona bola opitá, vytiahla na mňa nôž, že jesť nebudem. Alebo hral som sa na počítači hry a ona chytila počítač a vyhodila ho von, že nebudem sa hrať. Takéto vzťahy sú vo svete, takéto vzťahy som mal aj ja s mamou. Môj otec bol „akože“ ku mne ten lepší, aj keď sme spolu nežili.

Vzťah s mamou sa stal tak kritický, že jedného dňa som si povedal: takto sa už ďalej nedá,

ja takto žiť nemôžem. Pobalil som si veci a vtedy, v ten večer, som zavolať jednému môjmu dobrému kamarátovi, Jarkovi, ktorý bol ku mne vždy priateľský. Vedel som, že má svoj vlastný byt, a tak som mu zavolať, že už doma nemôžem bývať, že sa to už nedá uniesť, prosím Ťa, mohol by som aspoň jednu noc u teba prespať? On Bol veľmi ochotný, povedal: „*Áno, samozrejme, nie je to problém*“.

Prišiel pre mňa autom. Naložil mi veci a išli sme k nemu. Tam u neho v byte som uvidel, že na stole má nejaké Biblie. Nevedel som, čo to je – jedna Biblia, druhá Biblia a tak sa ho pýtam:

- *Jaro, si normálny? V 21. storočí čítaš Bibliu, kde to sme?*

- *Kavó, ja som znovuzrodený kresťan. Ja milujem Pána Ježiša Krista.*

- *Čo robíš?*

- *Milujem Pána Ježiša Krista.*

Tak som si pomyslel: mladý chlap, pekný, má vlastný byt, ale ... hm?

S Jarom som sa spoznal tak, že ešte na strednej škole som mal priateľku Veroniku a chodili sme cvičiť do fitness centra. Mňa to bavilo a aj ju. Veronika mala ešte jednu kamarátku, Andreu. Andrei sa veľmi páčil Jarko, a tak sme všetci štyria spolu chodili von a spolu aj cvičiť do fitka. Vtedy sme sa s Jarkom zbližili. Jarko vtedy ešte nebol kresťan, ale aj vtedy bol veľmi milý. Chodili sme spolu aj na diskotéky, ale zrazu sa odmlčal. Prestal chodiť aj na diskotéky a ja som nevedel prečo. V ten večer som sa to dozvedel. Povedal mi, že sa stal kresťanom a Pán Ježiš ho usviedčal z toho, že tam, kam chodí, nič nezíska, a preto s tým prestal.

Mal som na neho veľa otázok, že ako to je, a čo je s čím, a prečo. Nevedel mi odpovedať na všetko, ale mi povedal: "*Mám jedného brata zo zhromaždenia, ktorý má preštudovanú Bibliu.*"

On ti bude na všetky otázky vedieť odpovedať“.

O týždeň som sa stretol s bratom Milanom. Toto stretnutie bolo pre mňa úžasným svedectvom. Položil som otázku a on mi nepovedal, že takto a takto to je, ale otvoril tú zázračnú knihu a odpoveď mi prečítal. Na každú moju otázku mi prečítal odpoveď! Počúval som ho a pre seba si hovorím: *V hentej knihe je všetko napísané, alebo čo!?* Veľmi ma zaujalo, že sú tam praktické pravdy do života, že v tej knihe je naozaj asi všetko!

Milanko ma pozval, aby som sa prišiel pozrieť medzi nich, že to je slobodné zhromaždenie kresťanov.

- *A vy tam čo robíte?*

- *Spievame, modlíme sa, čítame z Biblie.*

To čítame z Biblie – to bolo pre mňa dosť zaujímavé. Dozvedieť sa tak niečo, nejaké informácie pre môj život, aby som sa polepšil. Pozvanie ma zaujalo ešte aj pre druhú vec. Vtedy som začal robiť finančné poradenstvo, a hovorím si: *Oni sú tam pokope, držia spolu, tak tam si nájdem klientov a dobre si zarobím.*

Prišiel som do toho ich zhromaždenia a viete, čo oni tam robili? Oni spievali! Spievali Bohu, o ktorom som si myslel, že neexistuje. A jeden brat: *Pane Ježišu, Pane Ježišu...!* Tak posmešne si pre seba hovorím:

No, ty si na tom už teda dobre!

Lenže potom nastal u mňa obrat. V tom zhromaždení bolo niečo, čo som v tomto svete nevidel, a to ma veľmi zasiahlo. Viete, čo to bolo?

Nebolo tam počuť to egoistické: Ja! Ja! Ja! V tomto zhromaždení bola láska. Tí ľudia ma prijímali, zaujímali sa o mňa a neodvrhovali ma. To som cítil. Videl som medzi nimi lásku a aj som precíťoval lásku a ešte navyše: bolo tam Božie slovo.

Keď brat Milan kázal Božie slovo, triafalo to moje srdce. Láska, ktorú som tam vnímal, ma k ním ťahala. Na tretí krát som si povedal: *No dobre! Ježiš tu bol pred 2000 rokmi. Zomrel, ale stále sa o ňom hovorí. To nie je tak, ako keď ja zomriem, tak o 10 rokov o mne nikto nič vedieť nebude.*

Hovorím si, že niečo na tom Ježišovi určite len bude. Cestou domov som sedel v autobuse plný túžob a očakávaní a tešil som sa, že keď prídem domov, ja sa s tým Pánom Ježišom povyprávam, ja sa k nemu pomodlím.

Prišiel som domov, ľahol som si na posteľ, ale nevedel som, ako sa modliť. Len tak som zložil ruky a povedal: Pane Ježišu. Ako som vyslovil toto slovo, v tom momente som zažil fyzický útok. Niečo ma zatlačilo do postele, začalo ma triasť. Nevedel som, čo sa deje. Nemohol som dýchať a vtedy som povedal Bohu: *„Ja nechcem mať s tebou nič spoločné. Daj mi pokoj, už s tebou nekomunikujem“.*

Vtedy som odpísal a odmietol všetkých kresťanov. SMS-ky od nich som hneď mazal. Ja s tou sektou nechcem mať nič.

Fyzické útoky pretrvávali a nielen že pretrvávali, ale sa stupňovali. V noci niečo prišlo za mnou a začalo ma to fyzicky napádať, zatlačilo ma to do postele. Nemohol som dýchať a triasol som sa. Najprv to bolo raz za týždeň, potom dvakrát do týždňa, potom každú noc a potom niekoľkokrát za noc. Ani som sa nevyspal. Bolo to obdobie pol roka, počas ktorého sa toto so mnou dialo. Ku koncu sa ma už aj otec pýtal, že čo sa deje – strašne vyzeráš. Povedal som mu všetko o spoločenstve a všetko, čo sa so mnou dialo. Povedal mi: *Tam nechod', to je sekta, zariekli ťa alebo čo, a teraz máš problémy.*

Medzitým som sa stretol s bratom Milankom, lebo naozaj som nevedel, čo mám robiť. On mi povedal takú zaujímavú vec: *Diabol ťa nechce pustiť k Pánovi Ježišovi. Máš nejaký hriech, niečo čo si robil, alebo čo sa ti stalo.*

Vtedy som začal nad tým rozmýšľať, že čo by to mohlo byť a Pán mi to tak nejako ukázal, že čo sa stalo, keď som bol malý chlapec, asi tak trinásť ročný. Vtedy sme mali s mamou posledné peniaze a ja som na vedľajšie sídlisko išiel kúpiť knedľu. Pred obchodom som zistil, že som cestou stratil peňaženku. Vtedy som v sebe počul hlas (a ten hlas ma prenasledoval od útleho detstva):

Zapredaj mi, daj mi, svoju dušu a peňaženku nájdeš

. Hovorím si:

Dobre

– a povedal som to nahlas. Vrátil som sa na naše sídlisko a jedna mladá pani bežala s peňaženkou oproti mne:

Mladý pán, zabudli ste si peňaženku!

A teraz sa pýtam:

Bola to náhoda?

Určite nie! Diabol presne vie, čo robí.

Druhá vec, ktorá sa mi pripomenula, bola nasledovná. Raz som bol na liečení, a tam sme vyvolávali duchov. Spravili sme si abecedu a vyvolávali sme si duchov. Nič sa nestalo, ale diabol toto tiež zobral vážne. Pán mi toto tak nejako v mojom vnútri zjavil. Vedel som, že to mám vyznať, aj keď som bol neveriaci. Nevedel som však akým spôsobom.

Posledný útok bol tak tvrdý, tak silný, že som sa nemohol ani nadýchnuť a cítil som, že srdce už nevládze, ako keď sa spomaľuje tep. Nevedel som čo robiť. Vtedy som dokázal povedať len jedno, ale neviem prečo som to povedal, ale povedal som: *Ježiši, Pane Ježiši!* A vtedy to prestalo, v tom momente. Vtedy to prestalo a po dlhej dobe som sa normálne vyspal.

Na druhý deň som toto všetko rozpovedal kolegovi v práci a ten mi na to povedal: *Kavó, neveril by som ti, ale vidím na tebe, aký si strhaný, ako všetko ide s tebou dolu vodou.* Vtedy som asi aj dosť schudol.

Pamätám si na moment, keď som šiel domov a kráčal na stanicu v Prievidzi. Kráčal som a počul som jasný Boží hlas: *Kavó, ak nastúpiš na tento autobus, je to cesta do večného zahynutia, už nikdy ku mne neprídeš, nikdy ma nespoznáš. Ale ak zostaneš tu v Prievidzi, ja ti dám nový život a spoznáš ma.* Brat Peter mi raz povedal veľmi dobrú vec a tá mi stále rezonovala v srdci. Povedal: *Ak spoznáš Pána Ježiša Krista, tak budeš mať nový život už tu na zemi a budeš šťastný.* To som vždy chcel! Chcel som byť šťastný. Tak som len tak tam na stanici stál a videl som, ako ten autobus domov odchádza a nevedel som, čo mám robiť.

Ostal som v Prievidzi a prišla mi na myseľ myšlienka: *Zavolaj Milanovi.* Zavolať som Milanovi. Bol veľmi ochotný sa so mnou stretnúť. Veľmi dlho sme sa rozprávali o Pánovi a pri jednej škole v Prievidzi sme si sadli a modlili sme sa. Aj ja som sa modlil.

Brat Milan sa modlil: *Otče prišli sme obaja pred Tvoju tvár, ty nás vidíš a aj vidíš, čo je v našich srdciach* . Ja som sa modlil: *Pane Ježišu, odpusti mi každý hriech, aj to, že som zapredal svoju dušu diablovej, aj to, že som vyvolával duchov, a Pane Ježišu, prijmi ma za svojho.* A stala sa úžasná vec. Ja som mal slzy v očiach a radosť. Vstal som užasnutý: *Čo sa to stalo?* Neviem to ani dobre vysvetliť, ale úžasná radosť vstúpila do mňa.

Vtedy sa stalo to, čo hovorí apoštol Ján vo svojom evanjeliu v 3. kapitole v 3. verši: „*A Ježiš odpovedal a riekol mu: Amen, amen ti hovorím. Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie*

“. A presne toto a presne vtedy sa to stalo. Vtedy nastala zmena v mojom živote, vtedy sa stalo moje znovuzrodenie. Toto som ale pochopil až neskôr.

Váš Kavo